

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 36

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 17 ianuarie 2012

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 1.388 din 20 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului și ale art. 3 din Normele metodologice nr. P/608/773/1998 privind modul de ținere a registrelor comerțului și de efectuare a înregistrărilor, emise de Camera de Comerț și Industrie a României și de Ministerul Justiției	2-3			
Decizia nr. 1.476 din 8 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, ale art. 11 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și ale art. I pct. 3 din Legea nr. 177/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României	4-6			
Decizia nr. 1.481 din 8 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor	6-8			
Decizia nr. 1.577 din 7 decembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 din				
			Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri și pentru completarea Legii nr. 339/2005 privind regimul juridic al plantelor, substanțelor și preparatelor stupefiante și psihotrope, referitoare la posibilitatea modificării tabelelor prin hotărâre a Guvernului, precum și a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 6/2010, aprobată prin Legea nr. 92/2010, în ansamblu	9-12
			ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
			1.034/2011. — Ordin al ministrului transporturilor și infrastructurii pentru aprobarea condițiilor contractuale speciale privind contractele pentru echipamente și construcții, inclusiv proiectare, și cele privind contractele pentru construcții clădiri și lucrări ingineresti proiectate de către beneficiar ale Federației Internaționale a Inginerilor Consultanți în Domeniul Construcțiilor (FIDIC) pentru obiective de investiții din domeniul infrastructurii de transport feroviar, finanțate din fonduri publice	13-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.388**

din 20 octombrie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 26/1990
privind registrul comerțului și ale art. 3 din Normele metodologice nr. P/608/773/1998
privind modul de ținere a registrelor comerțului și de efectuare a înregistrărilor,
emise de Camera de Comerț și Industrie a României și de Ministerul Justiției**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului și ale art. 3 din Normele metodologice nr. P/608/773/1998 privind modul de ținere a registrelor comerțului și de efectuare a înregistrărilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Financiar Urban” — S.R.L. din Pitești în Dosarul nr. 436/1.259/2010 al Tribunalului Comercial Argeș și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.313D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 436/1.259/2010, **Tribunalul Comercial Argeș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 din Legea nr. 26/1990 privind Registrul comerțului și a art. 3 din Normele metodologice nr. P/608/773/1998 privind modul de ținere a registrelor comerțului și de efectuare a înregistrărilor**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Financiar Urban” — S.R.L. din Pitești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea susține că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât creează un dezechilibru între petenții care depun cereri la oficiul registrului comerțului și acționarii, administratorii sau ceilalți reprezentanți legali ai societăților comerciale vizate de cererile petenților, în sensul că, printr-o simplă cerere adresată de un petent, se pot înscrie în registrul comerțului fapte sau acte nelegale, abuzive, care să afecteze în mod grav și iremediabil o societate comercială. Totodată, arată că, prin modul de soluționare a cererilor de către judecătorii delegați ai oficiului registrului comerțului, fără citarea acționarilor, a administratorilor sau a celorlalți reprezentanți legali ai societăților comerciale vizate de cererile petenților, aceștia sunt puși în imposibilitatea de a participa la judecată și nu pot lua cunoștință de actele

depuse de terțele persoane. Mai mult, prin procedura înregistrării în registrul comerțului a actelor depuse de petenți numai în baza hotărârii judecătorului delegat, se exclude posibilitatea reprezentanților societăților comerciale vizate de a interveni la timp pentru stoparea unor acte frauduloase și păguboase.

Tribunalul Comercial Argeș opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 6 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 4 februarie 1998, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 3 din Normele metodologice nr. P/608/773/1998 privind modul de ținere a registrelor comerțului și de efectuare a înregistrărilor, emise de Camera de Comerț și Industrie a României și de Ministerul Justiției, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 176 din 11 mai 1998.

Dispozițiile art. 6 din Legea nr. 26/1990 au următorul cuprins: „(1) *Înregistrările în registrul comerțului se fac pe baza unei încheieri a judecătorului delegat sau, după caz, a unei hotărâri judecătorești irevocabile, în afară de cazurile în care legea prevede altfel.*

(1) *Judecătorul-delegat întâi sesizat spre a dispune înregistrarea în registrul comerțului a mențiunilor privind fuziunea, divizarea sau schimbarea sediului social al unei persoane juridice în alt județ se va pronunța, prin aceeași încheiere, și asupra înmatriculării persoanelor juridice astfel înființate, radiatorii celor care își încetează existența ori înregistrării în registrul comerțului a modificării actelor constitutive ale persoanelor juridice care dobândesc o parte din patrimoniul persoanei juridice divizate, după caz, precum și asupra înmatriculării și radiatorii persoanelor juridice care își schimbă sediul social în alt județ.*

(2) *Încheierile judecătorului delegat privitoare la înmatriculare sau la orice alte înregistrări în registrul comerțului sunt executorii de drept și sunt supuse numai recursului.*

(3) *Termenul de recurs este de 15 zile și curge de la data pronunțării încheierii pentru părți și de la data publicării încheierii sau a actului modificator al actului constitutiv în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, pentru orice alte persoane interesate.*

(4) *Recursul se depune și se menționează în registrul comerțului unde s-a făcut înregistrarea. În termen de 3 zile de la data depunerii, oficiul registrului comerțului înaintează recursul curții de apel în a cărei rază teritorială se află domiciliul sau sediul comerciantului, iar în cazul sucursalelor înființate în alt județ, la curtea de apel în a cărei rază teritorială se află sediul sucursalei.*

(5) *Motivele recursului se pot depune la instanță, cu cel puțin două zile înaintea termenului de judecată.*

(6) *În cazul admiterii recursului, decizia instanței de recurs va fi menționată în registrul comerțului.”*

În susținerea neconstituționalității textelor criticate sunt invocate dispozițiile constituționale ale art. 16 privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 45 privind libertatea economică, art. 124 privind înfăptuirea justiției și art. 135 privind economia.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Cu privire la dispozițiile art. 3 din Normele metodologice nr. P/608/773/1998, Curtea reține că, potrivit art. 146 lit. d) teza întâi din Constituție, instanța de contencios constituțional „*hotărăște asupra excepțiilor de neconstituționalitate privind legile și ordonanțele, ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial*”. De asemenea, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională „*decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare*”. Astfel fiind, normele metodologice nu pot constitui obiect al controlului de constituționalitate și, în consecință, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 din Normele metodologice nr. P/608/773/1998 privind modul de ținere a registrelor comerțului și de efectuare a înregistrărilor este inadmisibilă.

II. Sub aspectul admisibilității excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 26/1990, Curtea observă că potrivit art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 116/2009 pentru instituirea unor măsuri privind activitatea de înregistrare în registrul comerțului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 926 din 30 decembrie

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, excepție ridicată de Societatea Comercială „Financiar Urban” — S.R.L. din Pitești în Dosarul nr. 436/1.259/2010 al Tribunalului Comercial Argeș.

II. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 din Normele metodologice nr. P/608/773/1998 privind modul de ținere a registrelor comerțului și de efectuare a înregistrărilor, emise de Camera de Comerț și Industrie a României și de Ministerul Justiției, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

2009, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 84/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 323 din 17 mai 2010, astfel cum a fost modificat prin articolul unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 85/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 654 din 22 septembrie 2010, aprobată prin Legea nr. 2/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 158 din 4 martie 2011, atribuțiile judecătorului delegat au fost preluate de directorul oficiului registrului comerțului, fără ca instituția judecătorului delegat să fi fost, expres sau implicit, desființată. Din textul legal menționat se înțelege că numai pe o perioadă determinată competențele judecătorului delegat au fost preluate de către directorul oficiului registrului comerțului, urmând ca, în viitor, potrivit art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 116/2009, activitatea de înregistrare în registrul comerțului să fie efectuată de registratorii comerciali. Însă, până în momentul de față, nu a fost adoptată o atare reglementare legală; implicit, se reține că aplicarea prevederilor legale referitoare la competențele judecătorului delegat a fost practic suspendată.

Astfel, Curtea constată că dispozițiile legale criticate sunt formal în vigoare, fiind doar suspendată aplicarea lor în ceea ce privește competențele judecătorului delegat, competența de a efectua înregistrarea în registrul comerțului revenind temporar directorului oficiului registrului comerțului.

III. În ceea ce privește pretinsa neconstituționalitate a prevederilor art. 6 din Legea nr. 26/1990, prin numeroase decizii, Curtea a reținut că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, este atributul exclusiv al legiuitorului să reglementeze procedura de judecată, atâta vreme cât subordonează acest demers regulilor și principiilor constituționale, iar prevederile de lege criticate sunt norme procedurale care reglementează aspecte referitoare la funcționarea societăților comerciale în condiții de legalitate, fără să conțină dispoziții de natură să îngreuească dreptul de liber acces la justiție ori dreptul de a beneficia de un proces echitabil, în acest sens fiind, de exemplu, Decizia nr. 315 din 3 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 12 mai 2011, Decizia nr. 1.274 din 12 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 33 din 13 ianuarie 2011, sau Decizia nr. 1.339 din 22 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 871 din 14 decembrie 2009.

Întrucât criticile de neconstituționalitate privesc, în esență, aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluțiile și considerentele deciziilor menționate își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.476

din 8 noiembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, ale art. 11 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și ale art. I pct. 3 din Legea nr. 177/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, ale art. 11 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și ale art. I pct. 3 din Legea nr. 177/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României, excepție ridicată de Marin Frunză în Dosarul nr. 7.876/121/2009 al Tribunalului Galați — Secția comercială și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 139D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 165D/2011, nr. 383D/2011 nr. 389D/2011 și nr. 688D/2011, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, ridicată de Marin Frunză în dosarele nr. 9.479/233/2008, nr. 13.291/121/2010, nr. 9.479/233/2008/a1 și nr. 6.825/121/2010/a1 ale Tribunalului Galați — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării cauzelor.

Curtea, având în vedere identitatea parțială de obiect a cauzelor, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea dosarelor nr. 165D/2011, nr. 383D/2011, nr. 389D/2011 și nr. 688D/2011 la Dosarul nr. 139D/2011, care a fost primul înregistrat pe rolul Curții Constituționale.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 decembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.876/121/2009, **Tribunalul Galați — Secția**

comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, ale art. 11 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și ale art. I pct. 3 din Legea nr. 177/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României. Excepția a fost ridicată de Marin Frunză în cadrul soluționării unei cereri de reexaminare împotriva unei Încheieri a Tribunalului Galați prin care instanța de judecată, ce era învestită cu soluționarea unei contestații la executare, a stabilit taxa de timbru.

Prin Încheierea din 7 ianuarie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 9.479/233/2008, prin încheierile din 2 martie 2011, pronunțate în dosarele nr. 13.291/121/2010 și nr. 9.479/233/2008/a1, și prin Încheierea din 18 mai 2011, pronunțată în Dosarul nr. 6.825/121/2010/a1, **Tribunalul Galați — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Marin Frunză în cadrul soluționării unor cereri de ajutor public judiciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține următoarele:

— dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 sunt neconstituționale în măsura în care permit instanței de judecată să soluționeze cererea de reexaminare fără a avea în vedere disponibilitatea părții de a beneficia de un proces echitabil, de a beneficia de serviciile unui avocat și faptul că partea nu realizează venituri suficiente pentru a-și angaja un apărător; totodată, aceleași dispoziții sunt neconstituționale în măsura în care permit instanței de judecată să soluționeze cererea de reexaminare în mod arbitrar, subiectiv; de asemenea, textele de lege criticate impun — pentru soluționarea cererii de ajutor public judiciar — condiții și criterii limitative și exagerate, limitând suma ajutorului public judiciar de care a beneficiat justițiabilul în cursul unui an; totodată, dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 sunt neconstituționale în măsura în care împotriva încheierii prin care se soluționează cererea de ajutor public judiciar nu se poate exercita calea de atac a recursului la o instanță superioară în grad, ci numai la aceeași instanță care a soluționat cererea de ajutor public judiciar;

— dispozițiile art. 11 din Legea nr. 146/1997 sunt neconstituționale în măsura în care permit instanței judecătorești să aprecieze eronat, subiectiv și superficial cu privire la obligativitatea de a plăti taxă judiciară de timbru, fiind astfel discriminatorii și contrare dreptului la un proces echitabil, dreptului la apărare, principiului statului de drept și principiului universalității;

— dispozițiile art. I pct. 3 din Legea nr. 177/2010 sunt neconstituționale în măsura în care permit instanței de judecată să soluționeze cauza înainte de a soluționa Curtea

Constituțională excepția de neconstituționalitate, fiind astfel încălcat dreptul la un proces echitabil, dreptul la un recurs efectiv la o instanță națională, dreptul la apărare, principiul statului de drept, principiul universalității și principiul egalității.

Tribunalul Galați — Secția comercială consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 nu conțin norme de natură a îngredi accesul liber la justiție și echitatea procesului. De asemenea, textul art. 11 din Legea nr. 146/1997 este constituțional și nu permite interpretarea subiectivă și eronată a instanței de apel sau de recurs. Invocă în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 284/2007. Dispozițiile art. I pct. 3 din Legea nr. 177/2010 respectă principiul soluționării cauzelor cu celeritate, părțile având dreptul la un proces echitabil, inclusiv prin prisma soluționării cauzelor într-un termen rezonabil, or, suspendarea soluționării cauzelor conduce la tergiversarea acestora. În plus, având posibilitatea formulării unei cereri de revizuire, în cazul admiterii excepției de către Curtea Constituțională părților li se asigură dreptul la un proces echitabil.

Tribunalul Galați — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 193/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 723 din 24 octombrie 2008, ale art. 11 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. I pct. 3 din Legea nr. 177/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 4 octombrie 2010.

Dispozițiile art. 11 din Legea nr. 146/1997 au următorul cuprins:

„(1) Cererile pentru exercitarea apelului sau recursului împotriva hotărârilor judecătorești se taxează cu 50% din:

— taxa datorată pentru cererea sau acțiunea neevaluabilă în bani, soluționată de prima instanță;

— taxa datorată la suma contestată, în cazul cererilor și acțiunilor evaluabile în bani.

(2) Se timbrează cu 4 lei cererile pentru exercitarea apelului sau recursului împotriva următoarelor hotărâri judecătorești:

— încheierea de scoatere în vânzare a bunurilor în acțiunea de partaj;

— încheierea de suspendare a judecării cauzei;
— hotărârile de declinare a competenței și de dezinvestire;
— hotărârile de anulare a cererii, ca netimbrată sau nesemnată;

— hotărârile prin care s-a respins cererea, ca prematură, inadmisibilă, prescrisă sau pentru autoritate de lucru judecat.”

Dispozițiile art. I pct. 3 din Legea nr. 177/2010 au următorul cuprins: „La articolul 29, alineatul (5) se abrogă.”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că aceste texte de lege contravin prevederilor constituționale ale art. 1, art. 4, art. 11, art. 15, art. 16, art. 20, art. 21, art. 24, art. 53, art. 124, art. 126 și art. 148, dispozițiilor art. 1, art. 6, art. 13, art. 14 și art. 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și dispozițiilor art. 1—30 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat în numeroase cazuri asupra prevederilor de lege criticate, constatând că acestea nu contravin dispozițiilor constituționale și convenționale invocate, după cum urmează:

1. Cu privire la dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008, raportate la prevederile constituționale invocate, Curtea s-a pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 1.577 din 7 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 110 din 11 februarie 2011. Cu acel prilej Curtea a reținut că stabilirea unor limite și condiții privind acordarea ajutorului public judiciar a fost determinată de posibilitatea asigurării resurselor financiare publice necesare acordării ajutorului, de realizarea unei distribuii echitabile a ajutorului în formele prevăzute la art. 6 din ordonanța de urgență, de prevenirea exercitării abuzive a cererii de ajutor și a prejudicierii altor categorii de persoane fizice care ar fi în nevoie de susținere din partea statului și l-ar solicita, fără a se îngredi în acest mod accesul efectiv la justiție.

Totodată, potrivit art. 15 din actul normativ criticat, împotriva încheierii prin care se respinge cererea de acordare a ajutorului public judiciar cel interesat poate face „cerere de reexaminare, în termen de 5 zile de la data comunicării încheierii”, iar cererea de reexaminare se soluționează în camera de consiliu „de un alt complet”. Prin urmare, Curtea constată că sunt îndeplinite toate cerințele dreptului la un proces echitabil și la soluționarea cauzei — a cererii de ajutor public judiciar — într-un termen rezonabil și de către o instanță independentă și imparțială

2. Referitor la art. 11 din Legea nr. 146/1997, Curtea s-a pronunțat asupra constituționalității acestora prin Decizia nr. 881 din 10 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 3 septembrie 2008, reținând că art. 21 din Constituție nu instituie nicio interdicție cu privire la taxele în justiție, fiind legal și normal ca justițiabilii care trag un folos nemijlocit din activitatea desfășurată de autoritățile judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor acestora. S-a reținut, de asemenea, că echivalentul taxelor judiciare de timbru este integrat în valoarea cheltuielilor stabilite de instanța de judecată prin hotărârea pe care o pronunță în cauză, plata acestora revenind părții care cade în pretenții. Făcând trimitere și la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, Curtea Constituțională a amintit Cauza *Ashingdane contra Regatului Unit al Marii Britanii* (1985), în care s-a statuat că o caracteristică a principiului liberului acces la justiție este aceea că nu este un drept absolut. Astfel, acest drept, care cere, prin însăși natura sa, o reglementare din partea statului, poate fi subiectul unor limitări atât timp cât nu este atinsă însăși substanța sa.

3. Cu privire la dispozițiile art. I pct. 3 din Legea nr. 177/2010, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 1.106 din 22 septembrie 2010 asupra obiecției de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură

civilă și a Codului de procedură penală al României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 4 octombrie 2010.

Cu acel prilej, Curtea a reținut, în esență, că opțiunea legiuitorului în sensul abrogării măsurii suspendării de drept se întemeiază pe faptul că invocarea excepțiilor de neconstituționalitate de către părți este folosită de multe ori ca modalitate de a întârzia judecarea cauzelor. În condițiile în care scopul măsurii suspendării de drept a judecării cauzelor la instanțele de fond a fost acela de a asigura părților o garanție procesuală în exercitarea dreptului la un proces echitabil și dreptului la apărare, prin eliminarea posibilității judecării cauzei în temeiul unei dispoziții legale considerate a fi neconstituționale, realitatea a dovedit că această măsură s-a transformat, în majoritatea cazurilor, într-un instrument menit să tergiverseze soluționarea cauzelor aflate pe rolul instanțelor judecătorești. Reglementarea a încurajat abuzul de drept procesual și arbitriul într-o formă care nu poate fi sancționată, atâta vreme cât suspendarea procesului este privită ca o consecință imediată și necesară a exercitării liberului acces la justiție. Astfel, scopul primordial al controlului de constituționalitate — interesul general al societății de a asana legislația în vigoare de prevederile afectate de vicii de neconstituționalitate — a fost pervertit într-un scop eminent

personal, al unor părți litigante, care au folosit excepția de neconstituționalitate drept pretext pentru amânarea soluției pronunțate de instanța în fața căreia a fost dedus litigiul. Or, Curtea constată că, prin adoptarea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României, voința legiuitorului este aceea de a elimina invocarea excepției de neconstituționalitate în alt scop decât cel prevăzut de Constituție și lege, preîntâmpinând, pentru viitor, exercitarea abuzivă de către părți a acestui drept procesual. Mai mult, măsura adoptată asigură echilibrul procesual între persoane cu interese contrare, fiind menită să garanteze egalitatea de arme a acestora, prin determinarea cadrului legal de exercitare a drepturilor lor legitime.

Întrucât criticile de neconstituționalitate din prezenta cauză privesc, în esență, aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Cât privește celelalte dispoziții din Constituție și din actele internaționale invocate în cauză, Curtea reține că acestea nu au legătură cu cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, ale art. 11 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și ale art. 1 pct. 3 din Legea nr. 177/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României, excepție ridicată de Marin Frunză în Dosarul nr. 7.876/121/2009 al Tribunalului Galați — Secția comercială și în dosarele nr. 9.479/233/2008, nr. 13.291/121/2010, nr. 9.479/233/2008/a1 și nr. 6.825/121/2010/a1 ale Tribunalului Galați — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 noiembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.481

din 8 noiembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, excepție ridicată de Tribunalului Botoșani — Secția civilă, din oficiu, în Dosarul nr. 6.533/40/2010 și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 418D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 422D/2011 și nr. 466D/2011, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată din oficiu de Tribunalul Botoșani — Secția civilă în dosarele nr. 6.959/40/2010 și nr. 6.542/40/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul identic al excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 418D/2011, nr. 422D/2011 și nr. 466D/2011, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 422D/2011 și nr. 466D/2011 la Dosarul nr. 418D/2011, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Astfel, față de critica de neconstituționalitate extrinsecă formulată, consideră că sunt relevante cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 975/2010. În decizia amintită s-a statuat că, ulterior reexaminării dispozițiilor unei legi de către Parlament în sensul punerii acesteia de acord cu cele reținute printr-o decizie a Curții Constituționale, pot constitui obiect al unei noi obiecții de neconstituționalitate numai dispozițiile legii reexaminată. Or, în cazul Legii nr. 119/2010, reexaminarea a avut ca rezultat îndepărtarea unui text de lege constatată ca fiind neconstituțional, astfel că nu puteau fi atacate și alte prevederi ale legii, chiar dacă aceasta se afla înainte de promulgare. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate intrinsecă, arată că sunt relevante cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 871/2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 23 februarie 2011, 2 și 29 martie 2011, pronunțate în dosarele nr. 6.533/40/2010, nr. 6.959/40/2010 și nr. 6.542/40/2010, **Tribunalul Botoșani — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor.**

Excepția a fost ridicată de Tribunalul Botoșani — Secția civilă, din oficiu, cu prilejul soluționării unor acțiuni având ca obiect contestațiile formulate împotriva unor decizii de recalculare a pensiilor de serviciu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate Tribunalul Botoșani — Secția civilă arată că Legea nr. 119/2010 a fost adoptată de Parlament în procedură de urgență la data de 29 iunie 2010 și a fost trimisă Președintelui României, care a adoptat-o în aceeași zi prin Decretul nr. 604/2010. Astfel, nu a fost respectat termenul prevăzut de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, lipsindu-se de substanță atât dreptul de a sesiza Curtea Constituțională potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție, cât și conținutul prevederilor art. 1 alin. (3) și (5) și art. 16 alin. (2) din Legea fundamentală. În sprijinul celor arătate sunt invocate și considerentele Hotărârii Curții Europene a Drepturilor Omului din 12 noiembrie 2002, pronunțată în Cauza *Zvolosky și Zvoloska contra Republicii Cehe* §65, precum și cele reținute de Curtea Constituțională în Decizia nr. 975/2010, referitor la obligativitatea termenelor prevăzute de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992. Totodată, Tribunalul Botoșani — Secția civilă consideră că sunt încălcate prevederile art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În legătură cu

această susținere, invocă Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din data de 26 aprilie 2007, pronunțată în Cauza *Dumitru Popescu împotriva României* §103, 104 referitor la supremația Convenției și a jurisprudenței aferente acesteia asupra drepturilor naționale, precum și la obligația judecătorului național de a asigura efectul deplin al normelor Convenției.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010.

Tribunalul Botoșani — Secția civilă consideră că legea criticată este contrară următoarelor dispoziții din Constituție: art. 1 alin. (1) și (3) referitor la statul român, art. 16 alin. (2) referitor la supremația legii în fața tuturor cetățenilor, art. 146 privind atribuțiile Curții Constituționale, precum și art. 20 prin raportare la prevederile art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la protecția proprietății.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că proiectul Legii privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, pentru care Guvernul și-a angajat răspunderea în fața Camerei Deputaților și a Senatului în temeiul dispozițiilor art. 114 din Constituție, a fost adoptat de Camerele reunite ale Parlamentului la data de 7 iunie 2010. Ulterior, la data de 14 iunie 2010, în deplin acord cu dispozițiile art. 15 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 47/1992, legea a fost depusă la Secretarul general al Camerei Deputaților și la cel al Senatului în vederea exercitării dreptului de sesizare asupra constituționalității legii, iar apoi, la data de 16 iunie 2010, a fost trimisă Președintelui României pentru promulgare.

Exercitând dreptul de a sesiza Curtea Constituțională în vederea verificării conformității Legii privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor cu dispozițiile Legii fundamentale, pe data de 15 iunie 2010, 37 de senatori și, respectiv, Înalta Curte de Casație și Justiție au înregistrat la instanța de contencios constituțional obiecțiile de neconstituționalitate.

În urma exercitării controlului de constituționalitate, Curtea, prin Decizia nr. 873 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, a constatat că dispozițiile art. 1 lit. c) din Legea privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor erau neconstituționale în raport cu prevederile art. 124 alin. (3) și art. 132 alin. (1) din Constituție. În consecință, legea a fost retrimisă Parlamentului pentru a fi reexaminată în vederea punerii de acord cu cele constatate de Curtea Constituțională.

Adoptată de Parlament, în forma modificată, la data de 29 iunie 2010, Legea privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor a fost trimisă, în aceeași zi, Președintelui României.

Promulgarea a avut loc tot pe data de 29 iunie 2010, prin Decretul nr. 604/2010.

Tribunalul Botoșani — Secția civilă consideră că autoritățile ar fi trebuit să dea curs și în acest caz cerințelor impuse de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, iar nerespectarea termenelor prevăzute pentru exercitarea dreptului de a sesiza Curtea Constituțională constituie o încălcare a dispozițiilor Legii fundamentale referitoare la obligativitatea legilor și a Constituției, precum și a celor care consacră atribuțiile Curții Constituționale.

Cu privire la aceste critici, Curtea constată că nicio normă constituțională nu prevede termenul în care o lege adoptată de Parlament se trimite spre promulgare Președintelui României și nici perioada sau condițiile în care legea adoptată se păstrează la dispoziția subiectelor de drept public abilitate să exercite dreptul de sesizare a Curții Constituționale. Procedura premergătoare trimiterii legii spre promulgare este reglementată prin Legea nr. 47/1992, care stabilește, prin dispozițiile art. 15 alin. (2) și (3), următoarele:

„(2) În vederea exercitării dreptului de sesizare a Curții Constituționale, cu 5 zile înainte de a fi trimisă spre promulgare, legea se comunică Guvernului, Înaltei Curți de Casație și Justiție, precum și Avocatului Poporului și se depune la secretarul general al Camerei Deputaților și la cel al Senatului. În cazul în care legea a fost adoptată cu procedură de urgență, termenul este de două zile.

(3) Data la care legea a fost depusă la secretarii generali ai Camerelor se aduce la cunoștință în plenul fiecărei Camere în termen de 24 de ore de la depunere. Depunerea și comunicarea se fac numai în zilele în care Camerele Parlamentului lucrează în plen”.

În cazul legilor declarate parțial neconstituționale, după punerea lor de acord cu decizia Curții Constituționale de către Parlament, Președintele României este obligat să promulge legea în termen de 10 zile, conform art. 77 alin. (3) din Constituție. În cadrul acestui termen, Președintele poate promulga legea în oricare dintre zilele care îi stau la dispoziție, prin emiterea unui decret în temeiul art. 100 din Legea fundamentală, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, odată cu legea.

Așa cum reiese și din conținutul Deciziei nr. 975 din 7 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 568 din 11 august 2010, sesizarea Curții Constituționale în vederea exercitării controlului de constituționalitate al legii anterior promulgării sale poate fi efectuată în termenul de două zile prevăzut de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, termen stabilit pentru legile adoptate în procedură de urgență, aferentă actului de angajare a răspunderii Guvernului.

Dacă, în măsura în care dispozițiile legale stabilesc termene care garantează dreptul de sesizare a Curții Constituționale

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, excepție ridicată de Tribunalului Botoșani — Secția civilă, din oficiu, în dosarele nr. 6.533/40/2010, nr. 6.959/40/2010 și nr. 6.542/40/2010.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 noiembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

anterior promulgării, autoritățile ignoră aceste termene, aceasta nu poate constitui o negare a exercitării dreptului amintit, așa cum reiese din spiritul deciziei mai sus menționate. Admisibilitatea unei astfel de sesizări este însă condiționată de exercitarea acestui drept în termenul stabilit de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, precum și de obiectul criticii care nu poate privi decât dispozițiile supuse modificării în vederea punerii de acord cu cele dispuse de Curtea Constituțională.

În cazul de față, o eventuală obiecție de neconstituționalitate nu ar fi putut privi decât abrogarea unui text constatat ca neconstituțional de Curtea Constituțională, fără a se putea extinde la alte ipoteze ale legii, situație greu de imaginat.

Chiar așa fiind, nerespectarea termenelor legale arătate nu poate fi privită decât ca o eroare procedurală, ce trebuie evitată pentru a preveni situația nefirească a pronunțării Curții Constituționale pe calea controlului de constituționalitate *a priori* cu privire la o lege care a fost deja promulgată.

Cât privește critica de neconstituționalitate vizând încălcarea dreptului de proprietate, Curtea constată că, prin deciziile nr. 871/2010 și nr. 873/2010, Curtea a reținut că „pensiile de serviciu sunt compuse din două elemente, indiferent de modul de calcul specific stabilit de prevederile legilor speciale, și anume: pensia contributivă și un supliment din partea statului care, prin adunarea cu pensia contributivă, să reflecte cuantumul pensiei de serviciu stabilit în legea specială”. Acordarea acestui supliment, neavând ca temei contribuția la sistemul de asigurări sociale, „ține de politica statului în domeniul asigurărilor sociale și nu se subsumează dreptului constituțional la pensie, ca element constitutiv al acestuia”. Prin urmare, dobândirea dreptului la pensie specială „nu poate fi considerată ca instituind o obligație *ad aeternum* a statului de a acorda acest drept, singurul drept câștigat reprezentând doar prestațiile deja realizate până la intrarea în vigoare a noii reglementări și asupra cărora legiuitorul nu ar putea interveni decât prin încălcarea dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție”. În concluzie, „partea necontributivă a pensiei de serviciu, chiar dacă poate fi încadrată, potrivit interpretării pe care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a dat-o art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în noțiunea de «*bun*», ea reprezintă totuși, din această perspectivă, un drept câștigat numai cu privire la prestațiile de asigurări sociale realizate până la data intrării în vigoare a noii legi, iar suprimarea acestora pentru viitor nu are semnificația expropriării”.

Întrucât nu are intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.577

din 7 decembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri și pentru completarea Legii nr. 339/2005 privind regimul juridic al plantelor, substanțelor și preparatelor stupefiante și psihotrope, referitoare la posibilitatea modificării tabelelor prin hotărâre a Guvernului, precum și a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 6/2010, aprobată prin Legea nr. 92/2010, în ansamblu

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri și pentru completarea Legii nr. 339/2005 privind regimul juridic al plantelor, substanțelor și preparatelor stupefiante și psihotrope, referitoare la posibilitatea modificării tabelelor prin hotărâre a Guvernului, precum și a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 6/2010, aprobată prin Legea nr. 92/2010, în ansamblu, excepție ridicată de Octavian Alexandru Badea în Dosarul nr. 23.799/3/2010 al Tribunalului București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.479D/2010.

Dezbaterile au avut loc la data de 15 noiembrie 2011 și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea a amânat pronunțarea pentru 28 noiembrie 2011, 6 decembrie 2011 și, respectiv, 7 decembrie 2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 23.799/3/2010, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 6/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri și pentru completarea Legii nr. 339/2005 privind regimul juridic al plantelor, substanțelor și preparatelor stupefiante și psihotrope, precum și a dispozițiilor Legii nr. 92/2010 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 6/2010**, excepție ridicată de Octavian Badea Alexandru în dosarul de mai sus în care se fac cercetări cu privire la săvârșirea unor infracțiuni prevăzute de Legea nr. 143/2000.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2010 este neconstituțională, invocând atât critici extrinseci, cât și intrinseci. Astfel, arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2010 nu a fost adoptată în acord cu exigențele

constituționale ale art. 115 alin. (4), deoarece motivarea situației extraordinare a cărei reglementare nu putea fi amânată, deoarece la data adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 6/2010, respectiv 10 februarie 2010, se afla în procedura parlamentară, sub nr. 593/2009, un proiect de lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 143/2000. Astfel, la data de 9 noiembrie 2009 Senatul a adoptat proiectul în cauză și la data de 9 februarie 2010 (cu o zi înaintea adoptării ordonanței criticate) acesta a fost adoptat și de Camera Deputaților. Ulterior, prin Cererea de reexaminare din 5 martie 2010, Președintele României a retransmis Parlamentului Legea pentru completarea Legii nr. 143/2000, reținând în esență că, ținând seama de necesitatea unei reglementări unitare în materie și pentru evitarea paralelismelor, se impune reexaminarea ei, deoarece Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2010 care a intrat între timp în vigoare are un conținut mult mai cuprinzător.

Totodată, nu se poate vorbi de existența unei situații extraordinare a cărei reglementare nu putea fi amânată, deoarece la data adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 6/2010, respectiv 10 februarie 2010, se afla în procedura parlamentară, sub nr. 593/2009, un proiect de lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 143/2000. Astfel, la data de 9 noiembrie 2009 Senatul a adoptat proiectul în cauză și la data de 9 februarie 2010 (cu o zi înaintea adoptării ordonanței criticate) acesta a fost adoptat și de Camera Deputaților. Ulterior, prin Cererea de reexaminare din 5 martie 2010, Președintele României a retransmis Parlamentului Legea pentru completarea Legii nr. 143/2000, reținând în esență că, ținând seama de necesitatea unei reglementări unitare în materie și pentru evitarea paralelismelor, se impune reexaminarea ei, deoarece Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2010 care a intrat între timp în vigoare are un conținut mult mai cuprinzător.

Prin urmare, de vreme ce la data de 9 februarie 2010 Parlamentul adoptase o lege de modificare a Legii nr. 143/2000, apare ca lipsită de orice rațiune adoptarea la data de 10 februarie 2010 a ordonanței criticate.

Având în vedere aceleași rațiuni referitoare la vicii extrinseci de constituționalitate, autorul excepției susține că și Legea nr. 92/2010 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 6/2010 este neconstituțională.

În sfârșit, în ce privește criticile intrinseci, autorul excepției arată că acestea vizează dispozițiile art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2010, care modifică prevederile art. 1 lit. a) din Legea nr. 143/2000 în sensul că **tabelele**, ce fac parte din această din urmă lege, pot fi modificate prin **hotărâre a Guvernului**. Rezultă deci că Executivul își arogă dreptul de a legifera în domeniul legilor organice, stabilind conținutul constitutiv al unor infracțiuni prin intermediul hotărârilor Guvernului. Acest fapt contravine în mod flagrant dispozițiilor constituționale referitoare la principiul separației puterilor în stat, la obligativitatea adoptării prin lege organică a infracțiunilor, precum și la hotărârile Guvernului care se emit pentru organizarea executării legilor.

Tribunalul București — Secția I penală a opinat că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, fapt pentru care, la data de 22 septembrie 2010, a respins-o ca inadmisibilă. Ulterior, în calea de atac a recursului formulat împotriva încheierii precizate mai sus, Curtea de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și de familie a opinat, prin Decizia penală nr. 1.541 din 1 octombrie 2010, pronunțată în

Dosarul nr. 8.547/2/2010 (2.525/2010), că excepția este întemeiată, fiind în acord cu autorul acesteia. Prin Încheierea de sesizare a Curții Constituționale emisă la data de 20 octombrie 2010, Tribunalul București — Secția I penală a luat act de decizia penală pronunțată în recurs, nemaiformulând vreo altă opinie.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Cu privire la criticile de neconstituționalitate extrinsecă se arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2010 a fost adoptată ca urmare a existenței unei situații extraordinare care a fost determinată de pericolul pe care îl prezintă pentru sănătatea publică consumul anumitor plante și substanțe, din cauza intoxicărilor pe care le produc și riscului de abuz, precum și de numărul mare de persoane care se prezintă în spital în urma consumului unor asemenea plante și substanțe, în condițiile în care numărul magazinelor prin intermediul cărora se comercializează aceste substanțe crește alarmant.

Totodată, nu poate fi primită critica potrivit căreia puterea executivă a încălcat rolul Parlamentului de putere legiuitoare, deoarece un eventual conflict de competențe între cele două puteri s-a rezolvat deja prin aprobarea de către Parlament a actului normativ criticat, prin Legea nr. 92/2010, puterea legiuitoare achiesând astfel la soluțiile legislative propuse de Guvern. Așa fiind, nu se poate susține că au fost încălcate prevederile constituționale ale art. 115 alin. (4) din Legea fundamentală.

Cu privire la criticile de neconstituționalitate intrinsecă, Guvernul arată că nici acestea nu pot fi primite, deoarece, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat în mod constant că interdicția de a emite ordonanțe în domeniul legilor organice privește exclusiv ordonanțele adoptate în temeiul unei legi de abilitare, și nu și ordonanțele de urgență. În considerarea acestor argumente Guvernul a emis Ordonanța de urgență nr. 6/2010, potrivit prerogativelor sale constituționale, prin care a creat temeiul legal pentru emiterea unor acte normative subsecvente de nivel inferior. Soluția aleasă a fost confirmată de către puterea legiuitoare, care astfel a delegat Guvernului prerogativa de a actualiza permanent listele cu substanțe interzise. Rațiunea acestei soluții constă, atât în situația de față, cât și în cazuri similare, în faptul că substanțele interzise pot fi prevăzute inclusiv în listele publicate la nivel internațional, urmând a fi preluate de legislația națională.

Referitor la posibilitatea modificării tabelelor anexă printr-o hotărâre a Guvernului, se arată că această soluție nu este inedită, sens în care se face trimitere la reglementări similare și pe care Curtea Constituțională, în jurisprudența sa, le-a validat. Astfel, prin Decizia nr. 670 din 12 iunie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108 alin. (1) lit. a) și b) și art. 110 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 46/2008 privind Codul silvic, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 24 iulie 2008, Curtea Constituțională a statuat că textele de lege criticate nu încalcă principiul legalității incriminării. Totodată, soluții legislative similare se regăsesc și în cuprinsul altor acte normative, cum ar fi art. 53 din Legea nr. 227/2006 privind prevenirea și combaterea dopajului în

sport, art. 87 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, art. 1 alin. (2) din Legea nr. 104/2008 privind prevenirea și combaterea producerii și traficului ilicit de substanțe dopante cu grad mare de risc.

Totodată, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului (de exemplu, Hotărârea din 12 februarie 2008, pronunțată în Cauza *Kafkaris împotriva Ciprului*, Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, și Hotărârea din 18 iunie 1971, pronunțată în Cauza *Wilde De, Ooms și Versyp împotriva Belgiei*), termenul de „lege” este interpretat în sensul substanțial, și nu în cel formal. Această interpretare a inclus atât actele normative de rang inferior legilor, cât și dreptul nescris. Astfel, termenul de „lege” este definit ca fiind o dispoziție normativă în vigoare, inclusiv actele normative de rang inferior legii în sensul ei formal. În plus, termenul de „lege” implică respectarea cerințelor calitative, inclusiv cele de accesibilitate și de previzibilitate, care trebuie îndeplinite atât în ce privește definirea infracțiunii, cât și în ceea ce privește pedeapsa prevăzută pentru acea infracțiune. O persoană trebuie să cunoască, din modul de redactare a dispoziției și, dacă este necesar, cu ajutorul interpretării instanțelor, actele și omisiunile ce duc la tragerea la răspundere penală și pedeapsa prevăzută pentru fapta săvârșită.

În sfârșit, Guvernul mai arată că soluția legislativă de întocmire a unei liste ce conține substanțe interzise — sub formă de tabel —, cu posibilitatea modificării ei prin hotărâre a Guvernului a fost agreată și în cadrul Comisiei pentru elaborarea proiectului de lege de punere în aplicare a noului Cod penal. Astfel, art. 235 din proiectul acestei legi, aflate în prezent în dezbateri parlamentară, prevede că prin substanțe psihoactive se înțeleg **substanțele stabilite prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului Sănătății**. Rezultă că în acest fel a fost deja conturată opțiunea de politică penală cu privire la aceste aspecte.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Astfel, nu este afectat principiul constituțional al delegării legislative consacrat de art. 115 alin. (4) din Legea fundamentală, deoarece Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2010 a fost adoptată pentru a se evita pericolul pe care îl prezintă pentru sănătatea publică consumul anumitor substanțe și plante, din cauza intoxicărilor pe care le produc și riscului de abuz, astfel încât orice întârziere determinată de parcurgerea procedurii legislative obișnuite ar putea afecta sănătatea sau viața unui mare număr de persoane, în special a tinerilor. În plus, Curtea Constituțională a statuat că interdicția reglementării de către Guvern în domeniul legii organice privește numai ordonanțele Guvernului adoptate în baza unei legi de abilitare, aceasta decurgând direct din textul constituțional.

Referitor la aspectele intrinseci ce vizează art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2010, Avocatul Poporului arată că dispozițiile potrivit cărora tablele-anexă ce conțin lista cu substanțele și plantele periculoase pot fi modificate prin hotărâre a Guvernului, la propunerea ministrului sănătății, sunt constituționale. Astfel, normele de incriminare sunt norme penale divizate și reprezintă ceea ce în doctrină este cunoscut prin denumirea de norme de incriminare cadru proprii, iar dispozițiile din anexe reprezintă norme complinitoare. Faptul că norma complinitoare se poate găsi într-un alt act normativ, iar acest act normativ este de forță juridică inferioară legii nu

contravine principiului legalității incriminării, nici principiului separației puterilor în stat. Este necesar ca elementele esențiale ale conduitei incriminate să se regăsească în cuprinsul normei penale de incriminare cadru, și nu în cuprinsul normei complinitoare din actul juridic cu forță inferioară. Lista cu substanțele și plantele periculoase reprezintă o componentă tehnică, și nu un element esențial prin care este descrisă conduita incriminată. Pe măsură ce sunt descoperite noi plante sau sunt inventate noi substanțe periculoase, Guvernul, la propunerea ministrului sănătății, poate interveni și actualiza lista, cu atât mai mult cu cât chiar dispozițiile legale criticate din cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 6/2010 instituie o asemenea prerogativă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare a Curții Constituționale, dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 6/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri și pentru completarea Legii nr. 339/2005 privind regimul juridic al plantelor, substanțelor și preparatelor stupefiante și psihotrope, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 100 din 15 februarie 2010, precum și dispozițiile Legii nr. 92/2010 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 6/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri și pentru completarea Legii nr. 339/2005 privind regimul juridic al plantelor, substanțelor și preparatelor stupefiante și psihotrope, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 348 din 26 mai 2010.

Însă, ținând seama de criticile formulate de autor, acestea fiind deopotrivă extrinseci și intrinseci, Curtea constată că obiectul excepției îl constituie art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri și pentru completarea Legii nr. 339/2005 privind regimul juridic al plantelor, substanțelor și preparatelor stupefiante și psihotrope, referitoare la posibilitatea modificării tabelelor prin hotărâre a Guvernului, precum și dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 6/2010, aprobată prin Legea nr. 92/2010, în ansamblu.

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (4) referitoare la principiul separației puterilor în stat, art. 23 alin. (12) referitoare la principiul legalității pedepsei, art. 73 alin. (3) lit. h) referitoare la reglementarea prin lege organică a infracțiunilor, pedepselor și regimului de executare a acestora, art. 108 alin. (2) potrivit căruia „Hotărârile se emit pentru organizarea executării legilor” și ale art. 115 alin. (4) și (6) referitoare la exigențele care impun adoptarea unor

ordonanțe de urgență și la domeniile în care nu pot fi adoptate, precum și dispozițiile art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale cu denumirea *Nicio pedeapsă fără lege*, ale art. 11 alin. (2) din Declarația Universală a Drepturilor Omului și ale art. 15 pct. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, ambele referitoare la interdicția condamnării pentru omisiuni sau acțiuni care în momentul comiterii nu constituiau un act delictuos și la principiul aplicării legii mai favorabile.

1. Examinând excepția de neconstituționalitate în ce privește criticile extrinseci referitoare la dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 6/2010, aprobată prin Legea nr. 92/2010, în ansamblu, Curtea constată următoarele:

Critica referitoare la încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 115 alin. (4) și (6) nu poate fi primită, deoarece, așa cum rezultă din preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 6/2010, aceasta a fost adoptată pentru a se evita pericolul pe care îl reprezintă pentru sănătatea publică consumul anumitor plante și substanțe, din cauza intoxicărilor și riscului de abuz, astfel încât orice întârziere determinată de parcurgerea procedurii legislative obișnuite ar putea aduce grave prejudicii sănătății publice, în special a tinerilor. În plus, Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa că, în acord cu art. 115 alin. (1) din Legea fundamentală, interdicția reglementării de către Guvern în domeniul legii organice privește numai ordonanțele Guvernului adoptate în baza unei legi speciale de abilitare. O asemenea limitare nu este prevăzută însă de art. 115 alin. (4) din Constituție cu privire la ordonanțele de urgență, deoarece „Cazul excepțional ce impune adoptarea unor măsuri urgente pentru salvagardarea unui interes public ar putea reclama instituirea unei reglementări de domeniul legii organice, nu numai ordinare, care, dacă nu ar putea fi adoptată, interesul public avut în vedere ar fi sacrificat, ceea ce este contrar finalității constituționale a instituției” (Decizia nr. 34 din 17 februarie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 88 din 25 februarie 1998).

De asemenea, potrivit art. 115 alin. (6) din Legea fundamentală, „ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale, nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, drepturile electorale și nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică”. Cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 1.189 din 6 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 25 noiembrie 2008, Curtea Constituțională a statuat că din interpretarea textului constituțional se poate deduce că interdicția adoptării de ordonanțe de urgență este totală și necondiționată atunci când menționează că acestea nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale și că nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică. În celelalte domenii prevăzute de text, ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate dacă „afectează”, dacă au consecințe negative, dar, în schimb, pot fi adoptate dacă, prin reglementările pe care le conțin, au consecințe pozitive în domeniile în care intervin. Prin urmare, a afecta presupune „a suprima”, „a aduce atingere”, „a prejudicia”, „a vătăma”, „a leza”, „a antrena consecințe negative”.

Prin urmare, de vreme ce nu au fost evidențiate acele consecințe negative care interzic adoptarea unei ordonanțe de urgență, Curtea constată că și această critică este neîntemeiată.

În sfârșit, împrejurarea că la data de 9 februarie 2010, cu o zi înaintea adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 6/2010, a fost adoptată de Parlament Legea pentru completarea Legii nr. 143/2000 nu constituie un fine de neconstituționalitate al ordonanței în cauză, cu atât mai mult cu cât, așa cum rezultă din cererea de reexaminare formulată de Președintele României, această lege, chiar dacă are același obiect de reglementare cu al ordonanței Guvernului, are un conținut mai puțin cuprinzător decât aceasta din urmă. Acest motiv, alături de necesitatea evitării paralelismului legislativ, a dus la încetarea procedurii legislative cu privire la Legea pentru completarea Legii nr. 143/2000, aceasta fiind respinsă definitiv la data de 1 martie 2011.

Pe cale de consecință, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 6/2010, aprobată prin Legea nr. 92/2010, în ansamblu, este neîntemeiată.

2. În ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2010, potrivit căreia s-a modificat art. 1 lit. a) din Legea nr. 143/2000 în sensul că tabelele-anexă nr. I—IV ce conțin substanțele aflate sub control național pot fi modificate prin hotărâre a Guvernului, prin înscrierea unei noi plante sau substanțe, prin radierea unei plante sau substanțe ori prin transferarea acestora dintr-un tabel în altul, la propunerea ministrului sănătății, Curtea constată următoarele:

Autorul excepției a susținut că posibilitatea conferită de textul legal criticat ca prin hotărâre a Guvernului să se înscrie, să se radieze ori să se transfere dintr-un tabel în altul noi plante sau substanțe echivalează cu o normă în alb de autorizare sau de delegare a unui alt organ (altul decât legiuitorul ordinar sau delegat) să incrimineze și să sancționeze o faptă penală.

Curtea constată din analiza lucrărilor existente la dosar că autorul excepției a fost cercetat și trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de trafic ilicit de droguri de mare risc, constând în aceea că la data de 23 februarie 2010 a introdus pe teritoriul României două colete poștale conținând mefedronă, substanță al cărei circuit liber a fost interzis prin Ordonanța de

urgență a Guvernului nr. 6/2010. Așa fiind, în acord cu art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, critica referitoare la posibilitatea modificării prin hotărâre a Guvernului a tabelelor-anexă ce fac corp comun cu Legea nr. 143/2000 nu are legătură cu soluționarea cauzei în care a fost invocată excepția, autorul acesteia fiind cercetat pentru traficul ilicit a unei substanțe introduse în tabel printr-o ordonanță de urgență, și nu printr-o hotărâre a Guvernului.

Pe cale de consecință excepția este, din această perspectivă, inadmisibilă.

De altfel, Curtea mai constată că, după sesizarea sa, Executivul a emis Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2011 pentru modificarea art. 1 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, precum și a art. 8 din Legea nr. 339/2005 privind regimul juridic al plantelor, substanțelor și preparatelor stupefiante și psihotrope, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 855 din 5 decembrie 2011.

Potrivit art. I din această ordonanță: „*La articolul 1 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 362 din 3 august 2000, cu modificările și completările ulterioare, litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:*

a) substanțe aflate sub control național — drogurile și precursorii înscrși în tabelele-anexă nr. I—IV, care fac parte integrantă din prezenta lege; tabelele pot fi modificate prin înscrierea unei noi plante sau substanțe, prin radierea unei plante sau substanțe ori prin transferarea acestora dintr-un tabel în altul, la propunerea ministrului sănătății sau a ministrului administrației și internelor;”.

Prin urmare, Curtea constată că noile dispoziții nu au mai preluat soluția legislativă anterioară care permitea modificarea tabelelor-anexă prin hotărâre a Guvernului, sens în care criticile autorului excepției au rămas fără obiect, excepția de neconstituționalitate invocată fiind, de asemenea, inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 6/2010, aprobată prin Legea nr. 92/2010, în ansamblu, în ce privește criticile de neconstituționalitate extrinsecă, excepție ridicată de Octavian Alexandru Badea în Dosarul nr. 23.799/3/2010 al Tribunalului București — Secția I penală.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri și pentru completarea Legii nr. 339/2005 privind regimul juridic al plantelor, substanțelor și preparatelor stupefiante și psihotrope, referitoare la posibilitatea modificării tabelelor prin hotărâre a Guvernului, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 decembrie 2011.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR ȘI INFRASTRUCTURII

ORDIN

pentru aprobarea condițiilor contractuale speciale privind contractele pentru echipamente și construcții, inclusiv proiectare, și cele privind contractele pentru construcții clădiri și lucrări ingineresti proiectate de către beneficiar ale Federației Internaționale a Inginerilor Consultanți în Domeniul Construcțiilor (FIDIC) pentru obiective de investiții din domeniul infrastructurii de transport feroviar, finanțate din fonduri publice

În temeiul prevederilor art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 1.405/2010 privind aprobarea utilizării unor condiții contractuale ale Federației Internaționale a Inginerilor Consultanți în Domeniul Construcțiilor (FIDIC) pentru obiective de investiții din domeniul infrastructurii de transport de interes național, finanțate din fonduri publice, și ale art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 76/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor și infrastructurii emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă condițiile contractuale speciale privind contractele pentru echipamente și construcții, inclusiv proiectare, și cele privind contractele pentru construcții clădiri și lucrări ingineresti proiectate de către beneficiar ale Federației Internaționale a Inginerilor Consultanți în Domeniul Construcțiilor (FIDIC) pentru obiective de investiții din domeniul infrastructurii

de transport feroviar, finanțate din fonduri publice, prevăzute în anexele nr. 1 și 2.

Art. 2. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul transporturilor și infrastructurii,
Anca Daniela Boagiu

București, 27 decembrie 2011.
Nr. 1.034.

ANEXA Nr. 1

CONDIȚIILE SPECIALE

privind contractele pentru echipamente și construcții, inclusiv proiectare, ale Federației Internaționale a Inginerilor Consultanți în Domeniul Construcțiilor (FIDIC) pentru obiective de investiții din domeniul infrastructurii de transport feroviar, finanțate din fonduri publice

Subclauza 1.14. Obligații comune și individuale

Subclauza va conține și următoarele:

În cazul în care Antreprenorul constituie (potrivit prevederilor în vigoare) o asocierie fără personalitate juridică, asocierie în participațiune sau asocierie de tip joint venture, consortium ori alte forme de asocierie în scopuri comerciale, care nu au personalitate juridică și sunt constituite în temeiul legii, tratate drept asocieri în participațiune, Antreprenorul are obligația de a prezenta un contract (acord) de asocierie încheiat între părți.

Contractul (acordul) de asocierie va conține, fără a se limita la acestea, următoarele informații:

a) denumirea asocierii;

b) partea desemnată ca lider al asocierii;

c) partea desemnată ca fiind responsabilă cu contabilitatea asocierii, colectarea cheltuielilor și veniturilor asocierii, obligația de a emite facturi către Beneficiar și, după caz, îndeplinirea tuturor obligațiilor fiscale pe teritoriul României, denumită *asociat administrator*;

d) contribuția financiară/tehnică/profesională/repartizarea beneficiilor sau pierderilor;

e) categoriile de lucrări care vor fi executate de fiecare asociat;

f) în cazul în care asocierii îi este acordat contractul, părțile vor extinde contractul (acordul) de asocierie cu clauze privind funcționarea și managementul asocierii pentru executarea, finalizarea și întreținerea lucrărilor pentru Proiect, în concordanță cu clauzele din contractul semnat cu autoritatea contractantă.

Clauza 2. Beneficiarul

Subclauza 2.5. Revendicările Beneficiarului

Subclauza va conține și următoarele:

Sumele prevăzute în contract și în anexa la ofertă cu titlul de penalități datorate de Antreprenor Beneficiarului vor fi calculate de Inginer și aprobate de Beneficiar și vor fi facturate separat Antreprenorului.

Clauza 4. Antreprenorul

Subclauza 4.2. Garanția de bună execuție

Subclauza va conține și următoarele:

Antreprenorul se obligă să constituie garanția bancară de bună execuție a contractului în cuantum de, reprezentând maximum % din valoarea contractului fără TVA, în termen de maximum zile de la semnarea contractului.

Garanția de bună execuție a contractului se constituie printr-un instrument de garantare, emis în condițiile legii de o societate bancară sau de o societate de asigurări care să nu se afle în faliment ori reorganizare judiciară.

Instrumentul de garantare va cuprinde în mod obligatoriu următoarele:

- părțile contractante;
- garanția de bună execuție a asocierilor, care va specifica numele Antreprenorului (asocierea);
- obligația băncii/societății de asigurări de a plăti în favoarea autorității contractante orice sumă cerută de aceasta, la prima sa cerere, însoțită de o declarație cu privire la neîndeplinirea obligațiilor ce îi revin Antreprenorului, eventualele plăți urmând a se face în termenul menționat în cerere, fără îndeplinirea niciunei alte formalități suplimentare;

- perioada de valabilitate a instrumentului de garantare, care va fi până la data de

Orice modificare convenită de părțile contractante privind prețul și/sau durata contractului atrage obligația Antreprenorului de actualizare a garanției bancare de bună execuție, în termen de maximum 15 zile de la data producerii modificării.

Antreprenorul este obligat să reîntregească garanția de bună execuție ori de câte ori cuantumul ei a fost diminuat prin executarea ei de către Beneficiar.

Clauza 14. Prețul contractului și plățile

Subclauza 14.2. Plata în avans

Subclauza va conține și următoarele:

Plățile în avans și returnările avansului trebuie efectuate în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare.

Fiecare plată în avans va fi justificată și rambursată prin deduceri din certificatele interimare de plată până la data emiterii certificatului de recepție la terminarea lucrărilor.

La încheierea fiecărui an bugetar, Antreprenorul are obligația de a transmite Inginerului spre aprobare un deviz justificativ al cheltuielilor efectuate, prin care să confirme modul și gradul de utilizare a avansului corespunzător destinațiilor stabilite prin contract.

Plățile în avans și returnările avansului trebuie efectuate conform legislației române în vigoare.

Instrumentul de garantare pentru plata avansului va cuprinde în mod obligatoriu următoarele:

- părțile contractante;
- garanția pentru plata avansului a asocierilor, care va specifica numele Antreprenorului (asocierea);
- obligația băncii/societății de asigurări de a plăti în favoarea autorității contractante orice sumă cerută de aceasta, la prima sa cerere, însoțită de o declarație cu privire la neîndeplinirea

obligațiilor ce îi revin Antreprenorului, eventualele plăți urmând a se face în termenul menționat în cerere, fără îndeplinirea niciunei alte formalități suplimentare;

- perioada de valabilitate a instrumentului de garantare, care va fi până la data de

Valoarea scrisorii de garanție pentru plata avansului va fi acoperitoare pentru:

- valoarea avansului acordat;
- TVA-ul aferent avansului;
- prejudiciile ce ar putea fi aduse prin imobilizarea fondurilor publice în cazul neîndeplinirii sau îndeplinirii necorespunzătoare a obligațiilor contractuale ce derivă din acordarea avansului.

Valoarea scrisorii de garanție pentru plata avansului = valoarea avansului + TVA + valoarea avansului * 0,04 * 90 de zile

În cazul în care, în termen de 90 de zile calculate de la data la care, conform prevederilor contractuale, Antreprenorul are obligația să emită certificate interimare de plată prin care Beneficiarul să poată recupera din avansul acordat procentul specificat în anexa la ofertă, Antreprenorul nu își îndeplinește această obligație, Antreprenorul este obligat să majoreze valoarea scrisorii de garanție pentru plata avansului cu valoarea corespunzătoare penalităților pentru o perioadă de încă 90 de zile.

De asemenea, în situația în care, timp de 90 de zile consecutive calculate de la data la care, conform prevederilor contractuale, Antreprenorul are obligația să emită certificate interimare de plată, pe parcursul execuției lucrărilor, Antreprenorul nu va emite cel puțin un certificat interimar de plată prin care Beneficiarul să poată recupera din avansul acordat procentul specificat în anexa la ofertă, Antreprenorul este obligat să majoreze valoarea scrisorii de garanție pentru plata avansului cu valoarea corespunzătoare penalităților pentru o perioadă de încă 90 de zile.

Ori de câte ori, timp de 90 de zile consecutive calculate de la data la care, conform prevederilor contractuale, Antreprenorul are obligația să emită certificate interimare de plată, pe parcursul execuției lucrărilor, Antreprenorul nu va emite cel puțin un certificat interimar de plată, Antreprenorul este obligat să majoreze valoarea scrisorii de garanție pentru plata avansului cu valoarea corespunzătoare prejudiciilor pentru încă o perioadă de 90 de zile, astfel încât valoarea garanției pentru plata avansului să fie acoperitoare în orice moment atât pentru recuperarea avansului acordat, cât și pentru repararea prejudiciilor ce ar putea fi aduse prin imobilizarea fondurilor publice, în cazul neîndeplinirii sau îndeplinirii necorespunzătoare a obligațiilor contractuale ce derivă din acordarea avansului.

În cazul nerespectării prevederilor de mai sus, în termen de 10 zile de la notificarea Antreprenorului de către Beneficiar, Beneficiarul este îndreptățit să execute garanția pentru plata avansului și să recupereze avansul acordat și prejudiciile aduse prin imobilizarea fondurilor publice.

Subclauza 14.7. Plățile

Subclauza va conține și următoarele:

Factura furnizată de către Antreprenor va fi emisă și completată în conformitate cu legislația română în vigoare.

CONDIȚIILE SPECIALE**privind contractele pentru construcții clădiri și lucrări ingineresti proiectate de către beneficiar ale Federației Internaționale a Inginerilor Consultanți în Domeniul Construcțiilor (FIDIC) pentru obiective de investiții din domeniul infrastructurii de transport feroviar, finanțate din fonduri publice****Subclauza 1.14. Obligații comune și individuale**

Subclauza va conține și următoarele:

În cazul în care Antreprenorul constituie (potrivit prevederilor în vigoare) o asocierie fără personalitate juridică, asocierie în participațiune sau asocierie de tip joint venture, consortium ori alte forme de asocierie în scopuri comerciale, care nu au personalitate juridică și sunt constituite în temeiul legii, tratate drept asocieri în participațiune, Antreprenorul are obligația de a prezenta un contract (acord) de asocierie încheiat între părți.

Contractul (acordul) de asocierie va conține, fără a se limita la acestea, următoarele informații:

a) denumirea asocierii;

b) partea desemnată ca lider al asocierii;

c) partea desemnată ca fiind responsabilă cu contabilitatea asocierii, colectarea cheltuielilor și veniturilor asocierii, obligația de a emite facturi către Beneficiar și, după caz, îndeplinirea tuturor obligațiilor fiscale pe teritoriul României, denumită asociat administrator;

d) contribuția financiară/tehnică/profesională/repartizarea beneficiilor sau pierderilor;

e) categoriile de lucrări care vor fi executate de fiecare asociat;

f) în cazul în care asocierii îi este acordat contractul, părțile vor extinde contractul (acordul) de asocierie cu clauze privind funcționarea și managementul asocierii pentru executarea, finalizarea și întreținerea lucrărilor pentru Proiect, în concordanță cu clauzele din contractul semnat cu autoritatea contractantă.

Clauza 2. Beneficiarul**Subclauza 2.5. Revendicările Beneficiarului**

Subclauza va conține și următoarele:

Sumele prevăzute în contract și în anexa la ofertă cu titlul de penalități datorate de Antreprenor Beneficiarului vor fi calculate de Inginer și aprobate de Beneficiar și vor fi facturate separat Antreprenorului.

Clauza 4. Antreprenorul**Subclauza 4.2. Garanția de bună execuție**

Subclauza va conține și următoarele:

Antreprenorul se obligă să constituie garanția bancară de bună execuție a contractului în cuantum de, reprezentând maximum % din valoarea contractului fără TVA, în termen de maximum zile de la semnarea contractului.

Garanția de bună execuție a contractului se constituie printr-un instrument de garantare, emis în condițiile legii de o societate bancară sau de o societate de asigurări care să nu se afle în faliment ori reorganizare judiciară.

Instrumentul de garantare va cuprinde în mod obligatoriu următoarele:

• părțile contractante;

• garanția de bună execuție a asocierilor, care va specifica numele Antreprenorului (asocieria);

• obligația băncii/societății de asigurări de a plăti în favoarea autorității contractante orice sumă cerută de aceasta, la prima sa cerere, însoțită de o declarație cu privire la neîndeplinirea obligațiilor ce îi revin Antreprenorului, eventualele plăți urmând a se face în termenul menționat în cerere, fără îndeplinirea niciunei alte formalități suplimentare;

• perioada de valabilitate a instrumentului de garantare, care va fi până la data de

Orice modificare convenită de părțile contractante privind prețul și/sau durata contractului atrage obligația Antreprenorului de actualizare a garanției bancare de bună execuție, în termen de maximum 15 zile de la data producerii modificării.

Antreprenorul este obligat să reîntrească garanția de bună execuție ori de câte ori cuantumul ei a fost diminuat prin executarea ei de către Beneficiar.

Clauza 14. Prețul contractului și plățile**Subclauza 14.2. Plata în avans**

Subclauza va conține și următoarele:

Plățile în avans și returnările avansului trebuie efectuate în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare.

Fiecare plată în avans va fi justificată și rambursată prin deduceri din certificatele interimare de plată până la data emiterii certificatului de recepție la terminarea lucrărilor.

La încheierea fiecărui an bugetar, Antreprenorul are obligația de a transmite Inginerului spre aprobare un deviz justificativ al cheltuielilor efectuate, prin care să confirme modul și gradul de utilizare a avansului corespunzător destinațiilor stabilite prin contract.

Plățile în avans și returnările avansului trebuie efectuate conform legislației române în vigoare.

Instrumentul de garantare pentru plata avansului va cuprinde în mod obligatoriu următoarele:

• părțile contractante;

• garanția pentru plata avansului a asocierilor, care va specifica numele Antreprenorului (asocieria);

• obligația băncii/societății de asigurări de a plăti în favoarea autorității contractante orice sumă cerută de aceasta, la prima sa cerere, însoțită de o declarație cu privire la neîndeplinirea obligațiilor ce îi revin Antreprenorului, eventualele plăți urmând a se face în termenul menționat în cerere, fără îndeplinirea niciunei alte formalități suplimentare;

• perioada de valabilitate a instrumentului de garantare, care va fi până la data de

Valoarea scrisorii de garanție pentru plata avansului va fi acoperitoare pentru:

— valoarea avansului acordat;

— TVA-ul aferent avansului;

— prejudiciile ce ar putea fi aduse prin imobilizarea fondurilor publice în cazul neîndeplinirii sau îndeplinirii necorespunzătoare a obligațiilor contractuale ce derivă din acordarea avansului.

Valoarea scrisorii de garanție pentru plata avansului = valoarea avansului + TVA + valoarea avansului * 0,04 * 90 de zile

În cazul în care, în termen de 90 de zile calculate de la data la care, conform prevederilor contractuale, Antreprenorul are obligația să emită certificate interimare de plată prin care Beneficiarul să poată recupera din avansul acordat procentul specificat în anexa la ofertă, Antreprenorul nu își îndeplinește această obligație, Antreprenorul este obligat să majoreze valoarea scrisorii de garanție pentru plata avansului cu valoarea corespunzătoare penalităților pentru o perioadă de încă 90 de zile.

De asemenea, în situația în care, timp de 90 de zile consecutive calculate de la data la care, conform prevederilor contractuale, Antreprenorul are obligația să emită certificate interimare de plată, pe parcursul execuției lucrărilor, Antreprenorul nu va emite cel puțin un certificat interimar de plată prin care Beneficiarul să poată recupera din avansul acordat procentul specificat în anexa la ofertă, Antreprenorul este obligat să majoreze valoarea scrisorii de garanție pentru plata avansului cu valoarea corespunzătoare penalităților pentru o perioadă de încă 90 de zile.

Ori de câte ori, timp de 90 de zile consecutive calculate de la data la care, conform prevederilor contractuale, Antreprenorul are obligația să emită certificate interimare de plată, pe parcursul

execuției lucrărilor, Antreprenorul nu va emite cel puțin un certificat interimar de plată, Antreprenorul este obligat să majoreze valoarea scrisorii de garanție pentru plata avansului cu valoarea corespunzătoare prejudiciilor pentru încă o perioadă de 90 de zile, astfel încât valoarea garanției pentru plata avansului să fie acoperitoare în orice moment atât pentru recuperarea avansului acordat, cât și pentru repararea prejudiciilor ce ar putea fi aduse prin imobilizarea fondurilor publice, în cazul neîndeplinirii sau îndeplinirii necorespunzătoare a obligațiilor contractuale ce derivă din acordarea avansului.

În cazul nerespectării prevederilor de mai sus, în termen de 10 zile de la notificarea Antreprenorului de către Beneficiar, Beneficiarul este îndreptățit să execute garanția pentru plata avansului și să recupereze avansul acordat și prejudiciile aduse prin imobilizarea fondurilor publice.

Subclauza 14.7. Plățile

Subclauza va conține și următoarele:

Factura furnizată de către Antreprenor va fi emisă și completată în conformitate cu legislația română în vigoare.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

